MAŞINA DE SCRIS CĂRŢI

de Victor Martin

Prima ruptură temporală a avut loc în 16 decembrie 1999. Unii i-au spus revoluţie, alţii i-au spus lovitură de stat, iar cei mai mulţi, lipsiţi de posibilitatea de a interpreta corect faptele, înspăimântaţi şi căzuţi în misticism, au strigat că, pur şi simplu, a coborât Dumnezeu pe Pământ.

Bineînţeles, pentru nenumăratele asociaţii de emancipare şi protecţie a femeilor, Dumnezeu nu este un bătrân cu barbă lungă şi albă, ci o blondă cu picioare lungi şi ochi albaştri. Bineînţeles că, pentru nenumărate asociaţii ecologiste, Dumnezeu e un spirit vegetarian, ce emană din fiecare plantă, o împletire de efuziuni, ce ne cuprinde pe toţi şi iese, apoi, din noi, pentru a se alătura aceluiaşi duh frumos mirositor. Bineînţeles că, pentru un popor ca al nostru, Dumnezeu este preşedintele.

Obişnuiţi să creadă orice, oamenii au înghiţit această găluşcă, pe nemestecate. Sunt obişnuiţi să creadă orice. Munca te schimbă; de ce nu te-ar schimba şi un car de vorbe goale? Obişnuiţi să se creadă diplomaţi, să spună adevăruri diferite la interlocutori diferiţi, aceştia sunt deranjaţi prea puţin dacă trăiesc în vis sau în realitate, preocupându-se doar de stomac; nu au nici un interes să se ridice la înălţimea propriilor lor greutăţi corporale.

Un mic număr de intelectuali şi-au pus întrebări privind posibilitatea ca, tot ce e în jurul lor, să fie realitate şi şi-au răspuns tot ei între ei. Cine să-i bage în seamă?

Nu faptul că o mână de oameni, aflaţi în eşalonul doi al unui partid unic, ajutaţi de forţe mai mult sau mai puţin obscure, a pus mâna pe putere, îi nedumereşte. Alta e cauza nedumeririi lor, cauză care îi duce cu gândul că totul se petrece în ireal: faptul că, au sau n-au treabă cu arta scrisului, o puzderie de indivizi, profitând de poziţia lor în sistemul de conducere, s-au apucat de scris. Faptul că o fac cu o atât de absurdă seriozitate, e un element în plus în favoarea teoriei. În majoritatea cazurilor, cărţile lor vor să demonstreze justeţea unei cauze fără să le-o ceară nimeni.

Pentru că lucrul cel mai greu este să supravieţuieşti propriilor tale pretenţii, scârbiţi, intelectualii au început să se organizeze în grupuri de tip sectant şi să se roage ca societatea să se trezească din somn. Mulţi îşi spun că n-ar trebui să lase scrisul pe mâna neaveniţilor, că e posibil să nu fi fost o ruptură,

ci doar o suprapunere de planuri temporale, unde fiecare scapă cum poate, fie integrându-se într-un timp pseudo-revolut, fie ieşind în afara timpului, pentru a trăi într-o ţară inexistentă.

Au apărut politicienii, într-un spaţiu care n-a avut niciodată oameni politici adevăraţi. Nici aceştia nu pot fi adevăraţi; sunt nişte iluzii: încearcă să înlăture prostiile înaintea eliminării prostiei. Prin scris, ei încearcă să-şi justifice nişte gesturi despre care habar n-au dacă sunt bune sau rele, dacă sunt exact gesturile optime sau sunt simulacre ale gesturilor politicienilor din ţările vecine. Prin cărţile lor, încearcă să nu mai fie ceea ce au fost şi chiar mai mult.

Când realitatea depăşeşte puterea de imaginaţie, minciuna şi adevărul devin sinonime; nimeni nu-şi mai bate capul cu noţiunile de bine şi rău.

Te poţi îmbăta şi cu apă chioară şi te poţi trezi şi cu alcool, îşi spun cei care caută să se trezească. Morţi de beţi, unii intelectuali au viziunea unei realităţi virtuale şi, pentru scurt timp, au impresia că deţin cheia fericirii de a părăsi această puşcărie a spiritului numită imaginaţie.

“Visul care a dezvăluit bunăstarea poporului”, este o carte realizată, de o cruzime înspăimântătoare, rezultat al unui astfel de coşmar etilist, unde se explică, pe înţelesul tuturor, de ce nivelul de trai creşte mult mai repede decât salariile. Aceasta este cartea care a intodus, pentru prima dată, noţiunea de enocraţie, orientare sociologică, potrivit căreia, în societatea contemporană, rolul de conducere ar reveni enotehnicienilor, specialişti în enocraţie, ştiinţă a vinificaţiei şi produselor derivate ale viei şi vinului.

Au apărut nenumărate monografii despre curiozităţile medicinei de la noi, despre hidroterapia de şoc, despre faptul că forma obrajilor indică temperamentul care cere pumni, despre arta unor tradiţii demult apuse în Apus şi altele.

Cartea despre berea indiană ayurvedică şi berea românească ayuristucă s-a vândut ca pâinea caldă. S-a scris despre privatizarea societăţilor secrete, despre faptul că aritmetica măreşte potenţa, despre universul paralel al presei independente, despre tehnica autocontrolului intern muncitoresc, despre tehnici de vindecare la popoarele dispărute, despre primul-ministru şi fenomenele lui paranormale şi multe altele.

Nici profesorii n-au fost iertaţi; ei pot studia în vacanţe “ABC-ul meditaţiilor şi instrumentele lui de lucru”. ABC-ul face reclamă truselor de instrumente de lucru, foarte scumpe, dar foarte utile, dacă vrei să-ţi rotunjeşti bugetul familial.

Preşedintele a scris “Involuţie pe platformă” şi o carte de interviuri numită “De vorbă cu îngerii mei păzitori, despre modul cum se antrenează”.

Drept replică la “scrisoarea celor 6” şi “scrisoarea celor 300”, a apărut şi “Scrisoarea celor 23 de milioane”.

Basmul “Tinereţe fără bătrâneţe: metodă bugetară de economisire a câtorva milioane de pensii” a stârnit entuziasmul scontat în rândul tinerilor economişti, dar a ridicat în picioare bătrânii din pragul pensionării. Pensionarii acuză tineretul de instigare la genocid, iar tineretul acuză pensionarii că s-au înmulţit şi vor pensii din ce în ce mai mari, în condiţiile în care, o jumătate de secol, au stat de pomană sau au muncit de pomană, lăsându-le lor repararea economiei pusă pe butuci.

Cartea de ghicitori “Previziunile primului-ministru” se vrea, în acelaşi timp, şi tratat de religie economică pentru micii călugări, şi roman de anticipaţie.

Nu puteţi şti ce tevatură a putut isca ordonanţa privind introducerea rostirii magice sanscrite în clasele I-IV.

Din miile de cărţi, ce au umplut tarabele, vitrinele librăriilor şi depozitele, aflăm cum putem să ţinem post, muncind doar 7 zile pe săptămână, şi cum a fost posibil ca sistemul nostru de telecomunicaţii să devină un fenomen al comunicatelor divine, încărcându-ne la plată.

Majoritatea asociaţiilor de scriitori, pe ţară, pe regiune, pe arie, pe bloc sau pe ce doriţi, sunt de acord în privinţa faptului că am trăit ca proştii, 50 de ani, într-o lume necunoscută şi că, măcar lumea de acum s-o facem binecunoscută prin scrierile noastre. E o datorie patriotică a fiecăruia să se exprime pe sine, iar faptul că omul se împiedică de gramatică, stilistică sau compoziţie e un lucru de o banalitate înfiorătoare. Cursul de metode de ghicit ceva în cărţi poate rezolva foarte uşor conflictul om-text. La fel pot face şi cărţile despre apocalipsa în cifre statistice, cărţile despre biocâmp şi ploile cu materiale de construcţie, cărţile despre farmecul unui zâmbet continuu şi transpunerea lui în practică sau cele privind sondajul de opinie pentru fiecare.

Tot mai mulţi oameni sunt interesaţi de cărţile ce îi învaţă cum să-şi calculeze singuri ascendentul şi cum să urce la o asemenea înălţime.

Având în vedere toate circumstanţele social-istorice prezentate, s-au intensificat cercetările pentru perfecţionarea maşinilor de scris cărţi.

S-a văzut că orice lucru poate fi, în acelaşi timp, şi posibil, şi imposibil. Un grup de cercetători au pus la punct chiar şi o maşină de fotografiat trecutul. Oamenii de ştiinţă nu au vrut neapărat să-şi arate capacitatea de a inventa, ci au fost curioşi să vadă dacă există un trecut şi în ce ar putea consta acesta.

Cu toate că mulţi mai susţin încă faptul că aşa ceva este imposibil, un neamţ a prezentat, la o expoziţie, un model de maşină de scris cărţi.

Un sceptic a afirmat că un italian a fost trezit din comă, cu 1460 de săruturi, de către prietena sa, după patru ani, şi că ar fi cazul să na sărutăm cu toţii, poate ieşim din starea asta de hipnoză colectivă, comă alcoolică, ruptură sau curbă temporală, cădere într-o lume paralelă sau ce-o fi.

Deoarece tot nu-i cumpăra nimeni maşina de scris cărţi, neamţul a înfiinţat o societate mixtă cu o firmă dintr-un târg de munte. Odată pusă la punct, maşina a fabricat un scriitor, pe baza informaţiilor găsite accidental, într-o groapă. Hârţoagele aparţineau, se pare, unui defunct şi represiv serviciu de informaţii.

Când s-a scumpit combustibilul, maşina n-a mai fost rentabilă. Nici informaţiile rămase nu mai erau de o aşa mare valoare, nici un interes prea mare nu mai stârneau cititorului. Ca să nu piardă banii câştigaţi, neamţul a încercat să umple piaţa cu tratate de legumicultură, apoi a dat lovitura: i-a venit ideea să fabrice o scriitoare americană, după tipic german, soţie de producător de video-clipuri, fără datorii, cu vilă în Texas, doi copii supradotaţi, câine, maşini mici, vaporaş în Pacific, coeficient de inteligenţă ridicat, roşcată, nasul în vânt, credincioasă soţului, bună cunoscătoare a tipologiilor sexuale şi perversiunilor lor, cu imaginaţie constructivă şi celelalte.

Având carcasă de camionetă WV, calculator complex şi un birou de lemn de nuc, prima maşină de scris cărţi din ţara noastră poate fi văzută şi azi circulând pe străzile capitalei. Un şofer aburit de băutură împarte cărţile nevândute pentru a face

reclamă.

Între timp, au reuşit şi cercetătorii români să evolueze. Au trecut, de la maşinile coreene şi olandeze, la serii noi, de concepţie proprie. Şi-au însuşit ultimele axiome ale radiesteziei şi le-au grefat, cu succes, ultimelor modele. În plus, au descoperit şi principiul protecţiei psihice ovoidale. Tipografiile s-au modernizat şi s-au angajat alţi oameni la fabricile de celuloză şi hârtie. Proaspeţii şomeri au primit câte un exemplar din cartea “Crearea vidului interior ajută la îndepărtarea fricii din trup şi suflet” şi o sumă de bani echivalentă taxei de trecere a frontierei.

Pornind de la faptul de necontestat că unele persoane sunt ajutate la treburile casnice de spiritele rudelor, moarte demult, un tânăr a imaginat un soi de poştă pneumatică temporală. În acest fel, a crescut numărul abonaţilor, multe spirite fiind foarte interesate de ce se petrece şi se mai scrie pe aici. Nimeni nu poate şti de ce s-a bucurat de un aşa mare succes cartea “Cura de banane reduce riscul infarctului”, iar “Temperamentul şi grupa sanguină” n-a avut nici o trecere.

Prima carte realizată integral de o maşină de scris cărţi de concepţie autohtonă a fost “În numai câteva ore pământene, un american a trăit 5 ani într-o lume necunoscută”. Ea s-a bucurat de un imens succes în lumea celor culţi, aceştia văzând în ea o metaforă a lumii necunoscute în care am căzut în urmă cu 10 ani, dar s-a ridicat un glas în Parlament, care a întrebat, retoric, de ce trebuia să i se întâmple neapărat unui american să trăiască într-o lume necunoscută şi nu unui român sau vreun minoritar de pe la noi.

“D-aia!”, a fost răspunsul unui parlamentar din opoziţie.

Până la verificarea teoriei hiatusurilor temporale şi cuceririi spaţiului extraterestru, arheologii au descoperit că, în obscurantistul Ev Mediu pământean, templele erau adevărate centrale energetice, iar reţeaua numită Hartman era alcătuită din ziduri radioactive invizibile. Aceasta a fost o descoperire epocală, deoarece energia convenţională necesară maşinii de scris cărţi era poluantă şi nici nu era prea economică.

Drept mulţumire, maşinile s-au interconectat şi s-au mobilizat, scriind într-o singură noapte, în cinstea marilor arheologi, poemul “Călăuzit de o voce misterioasă, un actor a descoperit un corp de fată întins pe fundul mării”. Acesta a fost

primul semn de reîntoarcere deloc temporală către liric şi o conducere centralizată, apoi au urmat volumele de versuri “Calea războinică: o tehnică de ajungere la cunoaştere”, “După ce şi-a găsit lănţişorul de aur, actorul a hotărât să ţină post în fiecare zi”, “Cheile spirituale ale fericirii”, “Matricea energetică este un sistem intercondiţionat” şi multe altele.

În ciuda faptului că multă lume speră să ne trezim, mulţi mergând chiar la biserică să se roage pentru asta, coşmarul nu pare a se termina. În loc să se dezvolte agricultura, totul se transformă într-o industrie a cărţii.

Mulţi lucrează la întreţinerea maşinilor de scris cărţi sau în industria producerii acestora. Şi mai mulţi se ocupă cu tăierile de păduri sau aduc trestie din deltă, în scopul producerii unor cantităţi tot mai mari de hârtie. Industria calculatoarelor s-a reprofilat pe producerea de piese de schimb şi programe pentru maşinile de scris cărţi. Acestea sunt tot mai multe şi mai sofisticate.

În cartea sa “Involuţie la reformă”, preşedintele ţării a prins cel mai bine fenomenul, descriindu-l în culori luminoase. Cartea lui ne-a dat încredere şi un nou impuls în activitate; puterea sugestiei a înlocuit puterea indicaţiei preţioase.

Inimile ne tresaltă de un festivism apoteotic; niciodată nu am avut atâtea cărţi de valoare. Niciodată nu am avut atâţia virtuali scriitori; nimănui nu-i pasă că aceştia n-au habar de gramatică sau stilistică. Ce-i trebuie unui politician, ministru, consilier sau secretar de stat să ştie gramatica? Asta e treaba maşinii de scris cărţi.

Să ţii o carte într-o mână e o sărbătoare. O sărbătoare trebuie sfinţită de un sobor de preoţi, de ea trebuie să ne bucurăm cu toţii.

Nu trebuie ascultaţi cei care susţin că o astfel de lume, cum este a noastră, nu există. Există; o vedeţi şi voi! E o democraţie şi, vedeţi, democraţia este dreptul spectatorului de a asista la un spectacol, oricât de prost, fără să-l forţeze nimeni.

Nu mai există acea lume, demult apusă, unde ni se cerea să dăm tot mai mult grâu şi porumb la un biet hectar şi, pentru asta, să facem totul. Acesta era un îndemn la genocid cultural.

Mai realişti, unii cercetători, considerând că dormim şi ne mişcăm într-un univers de coşmar, au conceput un sistem electronic perfect, care ne împiedică să ne trezim din somn. În

cazul în care vieţuim într-o lume a somnului, fiecare maşină de scris cărţi a fost înzestrată cu un astfel de sistem.

În afara sărbătoririi cărţii, ca act de cultură, unde un sprijin de nădejde ne sunt viticultorii şi horticultorii, în general, mai rămâne şi activitatea intrinsecă de citire a cărţilor, mult mai profitabilă şi mai excitantă ca activitatea de concepţie.

În tot locul poţi vedea grupuri de îndrăgostiţi, cu câte o carte în mână, în tot locul poţi vedea bătrâni cocârjaţi, la lumina lămpii, aplecaţi asupra câte unui tom, uitând să şi mănânce din cauza acestei activităţi. Poţi vedea oameni la coadă la lapte citind "Cartea zootehnistului", unde se specifică modul de creştere a producţiei de lapte, ce ar putea să ajungă şi la ei. Poţi vedea, în fabrici, strungari citind "Cartea strungarului", dacă tot nu au ce să lucreze, poţi vedea ţărani citind cu sârg "Cartea agricultorului", milionari citind "Cartea milionarului" sau militari citind "Dispariţia unui mit: omul cu masca de fier" şi "Subjugarea prin farmece poate fi înlăturată".

Cum să nu te entuziasmeze o carte ca "Înţelepciunea ezoterică şi infrasexualitatea"? Cum să nu te înalţe la cer cartea "Tehnica înălţării la stele"?

Cu timpul, intelectualii progresişti, sceptici în privinţa veridicităţii unei lumi, cum este a noastră, sunt tot mai puţini. Atunci când nu vor să vadă şi să recunoască ceea ce vedem cu toţii, sunt obligaţi să facă asta. Cei care vor să se integreze devin, uneori, de-a dreptul mistici. Restul, nu vor să se integreze festivismului nostru cultural şi sunt marginalizaţi; nimeni nu poate să reziste prea mult. Cea mai cruntă formă de intoleranţă este să nu-i dai omului iluzia că e la fel, când el e schimbat demult.

Nici în străinătate nu mai are rost să fugi, deoarece toate ţările sunt de acord cu noi, că esenţa unei civilizaţii este cultura. Cine e dispus să te primească, dacă la tine în ţară s-a instaurat cea mai profitabilă democraţie: dictatura ştiinţei de carte!?

Protestul ecologiştilor, privind masivele defrişări şi deşertizarea pământului, e un moft. Paralel cu tăierea pădurilor, vom scoate petrolul şi vom pune maşinile de scris cărţi să tipărească pe folii de material plastic.

E adevărat faptul că e obositor să citeşti tot timpul cărţi, dar e aşa plăcut! Şi nici nu e prea greu; după ce ai citit studiul "Ştiinţa de a citi o carte", eşti pregătit. S-au iniţiat şi cursuri

finanţate de UNESCO pentru recuperarea handicapaţilor, care se încăpăţânează să scrie ei cărţile, cu mâna lor, în singurătate, în loc să apeleze la atât de uzualele maşini de scris cărţi.

A avut loc o explozie demografică fără precedent, s-a mărit numărul celor care se ocupă cu cititul cărţilor, dar maşinile produc mult mai repede cărţile, în cantitate mult mai mare, în comparaţie cu mamele, producătoare de copii, viitori cititori. Acest lucru i-a făcut pe savanţii noştri să se gândească serios la proiectarea unei maşini de citit cărţi, pentru a contrabalansa producţia.

Coşmarul s-a sfârşit când un neamţ a prezentat, la o expoziţie, un model de maşină de citit cărţi, adus din ţara lui. Deoarece tot nu i-o cumpăra nimeni, a făcut o societate mixtă cu o firmă dintr-un târg de munte.

Când va putea asimila licenţa unei maşini de citit cărţi, cumpărată de la coreeni, guvernul nostru preconizează trecerea directă la producţia de serie. În acel moment, toate cărţile maşinilor de scris cărţi vor fi citite de maşinile de citit cărţi.

În fond, la ce foloseşte tehnica, dacă nu la uşurarea muncii omului?

Până atunci, în timp ce românii se ocupă cu omologări, perfecţionări, adaptări sau îmbunătăţiri de design, neamţul, ca să nu piardă banii câştigaţi, s-a gândit ca, pe baza datelor furnizate de maşinile de scris cărţi, să fabrice un cititor de cărţi poliţiste.

După un timp, maşina lui a fabricat un cititor de cărţi pentru legumicultură şi, într-un târziu, a dat la iveală cititorul-model al romanelor scrise de modelul scriitoarei americane de best-seller-uri, fabricate de soţul ei, producătorul-model de video-clipuri, dintr-o lume a publicităţii foarte bine pusă la punct.

[Originally published in „www.srsff.ro/14 Oct. 2009]